

[Bernhard Baunsgaard]

drejer sig om. Jeg kunne da også godt lide at vide, om man har forestillet sig, at også den opsparing, der finder sted gennem pensionsopsparing, skal medregnes i grundlaget, eller man har tænkt sig, at folk skal suspendere deres pensionsopsparing i et år, mens man betalte anden bunden opsparing. Jeg synes, hvis jeg skal karakterisere alt dette – det var derfor, jeg brugte de ord – at det er utroligt, hvad der er sket med hr. Lykketoft, efter at han er holdt op med at være skatteminister.

Vi kunne desværre ikke på nogen måde få oplysninger fra administrationen om bruttoindkomsten og om, hvordan den kunne anvendes i denne forbindelse. Hvorfor kunne vi ikke det? Fordi hr. Lykketoft ikke ville bruge bruttoindkomsten til at beskatte de rigeste i dette land. Hr. Lykketoft har i socialdemokratiets eget lovforslag, som han har bragt med til skattereforhandlingerne, udtrykkelig sagt, at det udbytte, man får af sin formue, ikke må indgå i bruttoindkomsten. Det skal man huske. Derfor havde vi ingen mulighed. Jeg synes desværre, at regeringen og administrationen havde vældig gode kort på hånden, når de sagde: det eneste grundlag er den skattepligtige indkomst, når vi sammenligner med bruttoindkomsten.

Om husstandsindkomsten, som hr. Arne Bjerregaard har foreslået anvendt, skal jeg ikke sige mange ord, men der kan unægtelig siges en hel del, og jeg har bedt fru Aase Olesen om at gøre det. Jeg skal her nøjes med at pege på, hvordan man skal indregne de papirløse, vel hvordan en tredjedel af de yngre »ægteskaber«.

Tilbage var altså den skattepligtige indkomst. Den er efter min opfattelse skrøbelig, for det er klart, at en del af fradragene burde gå ud.

Det er altså de 8½ pct., de rigeste i dette land, der kommer til at betale bunden opsparing. Det kan hverken socialdemokratiet eller SF tale sig væk fra. Det kan ikke være urimeligt, at det er dem, der omsider, havde jeg nær sagt, kommer til at bære deres del.

Om den bundne opsparing i øvrigt er der grund til at understrege, at den nok ikke bliver så nem at have med at gøre for disse mennesker, der har en så høj skattepligtig indkomst, at de skal betale den. Den er ikke forrentet. Man må imødesee, at af det indbetalte beløb mister man 10–15 pct. om året i rente, og dertil kommer naturligvis rentes

rente. Selv om den i denne henseende fortrinlige regering har fået meget bedre styr på vores økonomi, vil der ske en vis pengeforringelse. Det skal lægges oveni.

Må jeg sige om nr. L 209, at desværre fik vi her et nyt bevis på, at socialdemokratiet har meldt sig ud. Hr. Lykketoft sagde, at han såmænd nemt kunne komme med 3–4 gode måder at stoppe hullet på. Vi har fået én anvisning i skatte- og afgiftsudvalget, ikke 3–4, en anvisning, som hr. Lykketoft vidste var uspiselig for os. Jeg mener, det er urimeligt at gribe ind i et år, hvor virksomhederne har disponeret; så kan man for mig kalde det tilbagevirkende eller ikke-tilbagevirkende. Hvis der er 3–4 gode måder, hvorfor får vi dem så ikke?

Da socialdemokratiet greb ind og forhøjede selskabsskatten, skete det en af de første dage i december måned, det vil sige på et tidspunkt, hvor den store del af selskaberne havde mulighed for at disponere ikke alene over skatteregnskabet med nedskrivninger og manglende afskrivninger, og hvad der kan findes, hvis man har likviditet og ikke skal låne til det, men også – hvad der denne gang har været praktisk umuligt – ved at man fremskyndede f.eks. anskaffelse af maskiner, bandt sig til kontrakter, der dengang var afskrivningsberettigede. Denne gang skulle dispositionerne være sket de sidste dage i marts, og jeg går da ud fra, at socialdemokratiet kan huske, at vi faktisk har en arbejdskonflikt løbende, og det er overordentlig vanskeligt at disponere under en arbejdskonflikt.

Jeg kan kun sige, at det er rimeligt, at vi forhøjer selskabsskatten. Det er efter min opfattelse, alt taget i betragtning, det rigtigste tidspunkt. Vi kunne have ventet til sommerferien og have kaldt ind til en sammensamling, så kunne visse af tingene nok ikke have været imødegået, men skal det foretages i folketingets virkeperiode, er det nu slet ikke noget ringe tidspunkt at vælge.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Først og vigtigst vil jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis han er oprigtigt interesseret i at få nogle ideer til, hvordan man kan stoppe hullet, ud over det, der allerede er foreslået, så vil jeg foreslå, at dette lovforslag går til fornyet behandling i udval-